

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. София, 04.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **897** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/, вр. чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите В. Л. Ш. и Г. Л. Ш., чрез пълномощника му- адв.Н. С.-САК, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 98/14.08.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“ /БД ДР/, с който на основание чл.116, ал.1 ДОПК, чл.195б, ал.1 и ал.2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б от Закона за водите /ЗВ/ по Разрешително за водовземане от подземни води №11530314/04.07.2011 г., отнето с Решение №РО-104/01.08.2016 г. на БДДР-П. и чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г. /Обн., ДВ, бр. 50 от 1.07.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм., бр. 3 от 10.01.2012 г., в сила от 1.01.2012 г., отм., бр. 2 от 6.01.2017 г., в сила от 1.01.2017 г. /По долу-Тарифата от 2012 г./, за периода от 01.01.2013 г. до 31.07.2016 г. на жалбоподателя е установено по основание и размер задължение, представляващо дължимата такса за водовземане общо в размер на 18 073.75 лева главница, заедно с дължимата лихва за съотв. посочени в АУПДВ периоди до пълното погасяване на задължението.

Наведените в жалбата основания за оспорване са за неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Осъществяването им е

аргументирано с твърдения за неизясняване на относимите по случая факти, тъй като съставения констативен протокол /КП/ бил по документи, без извършена на място проверка. Ако проверка на място била извършена, щяло да бъде установено, че сондажът, за който е имало издадено разрешително за водоползване на жалбоподателя, е унищожен в резултат на злоумишлени действия на трети лица и водопотребление от него не се е осъществявало и не можело да се осъществява. Липсата на „отнет обем“ подземни води обуславяло противоречието на оспорения АУПДВ с нормата на чл.194, ал.2 ЗВ. Отделно и независимо от това, начислените с АУПДВ такси за водоползване за периодите:27.07.12 г.-31.12.2012 г. и 01.01.13 г.-31.12.13 г. били погасени и по давност.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане на преписката на съда, ответникът оспорва допустимостта на жалбата, като просрочена-чл.159, т.5 АПК. При условията на евентуалност, излага, че съображения за неоснователността на жалбата ще бъдат развити в съдебно заседание.

В о.с.з. дружеството-жалбоподател, чрез процесуалния си представител-дв.С., моли за отхвърлянето на жалбата, като съдът приеме, че сондажът никога не е бил ползван, тъй като е бил унищожен. Не е имал и не е могъл да има монтирано водоизмервателно съоръжение.

Ответникът-директорът на БД ДР, чрез процесуалния си представител-юрк.З., моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна. В депозираната по делото писмена защита излага съображения, че оспореният АУПДВ е издаден при условията на обвързна компетентност, съгл. чл.195б ЗВ, чл.166, ал.1 ДОПК, вр.чл.194, ал.1, т.1, б.“б“ ЗВ. Директорът на БД ДР-гр.П. се позовал на действащо разрешително, чийто титуляр имал задължение да заплаща такса по ЗВ и Тарифата от 2012 г. Изложените в жалбата твърдения и събраните по делото доказателства за тяхното установяване били неотнесими към спора. В духа на чл.6, ал.2 и ал.4 от Тарифата от 2012 г. и предвид изчерпателно изложените в чл.194, ал.11 от ЗВ случаи на недължимост на таксата за водовземане, неосъщественото водовземане не било основание за недължимост на таксата. Освен това липсвал изрично заявен отказ от правото на водовземане до отмяната на издаденото разрешително за водоползване. В случая задължението за заплащане на такси произтичало от разрешеното право за водовземане /чл.194, ал.1 ЗВ/. Следвало да се прави разлика между разрешено право да се водовзема и фактическото реализиране на водовземането. Според чл.194, ал.1, т.1, б.“б“ ЗВ, за правото на използване на водите се заплащала такса. В случая нямало спор, че жалбоподателят не е подавал декларации за отнетия обем за процесния период, измерен и отчетен чрез измервателно устройство.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

На [фирма] е било издадено Разрешително за водовземане /РВВз/ от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения №11530314/4.07.2011 г. от директора на БД за управление на водите Дунавски район с център [населено място]. Разрешителното е за воден обект: Неогенски водоносен хоризонт BG1G000000N033, Порови води в Неогена-Софийска котловина, водовземно съоръжение:Тръбен кладенец-,ТК-И., В., С., разрешен воден обем-до 31536.0 куб.м./годишно,

разпределни: за промишлени цели до 22 082.5 куб.м/годишно и за други цели-до 9 453.5 куб.м/годишно, обект на водоснабдяване:“Складова и производствена база за автомобилни масла“, собственост на [фирма] и срок на действие:04.07.2011 г.-04.07.2017 г., като начален срок за упражняване правото на водовземане е определен 12 месеца от влизане в сила на разрешителното, при монтиран и пломбиран водомер. В РВВз и приложението към него, сред посочените задължения на титуляра на разраштително, са и тези за заплащане на такса за водовземане на база добивания обем вода и целите на водовземане/т.1/; представянето ежегодно към 31 януари на информация в БД за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на страниците на БД и на МОСВ /т.2/; внасянето на определената такса след потвърждаването ѝ с писмо от директора на БД /т.3/; монтирането водомер за измерване на черпените води /т.1.1/, пломбиран с пломба на БД, за което да се състави протокол /т.1.7/; за писмено уведомяване на БД при установяване на неизпарвност на водомера и/или помпеното оборудване, чрез което се черпи подземната вода /т.3.3/.

Между страните е безспорно от фактическа страна, че след издаването на РВВз [фирма] не е подавало никаква информация в БД, вкл. тази, която е дължима за определяне на отнетия обем вода и дължимата такса, съотв. не е заплащало такса. Тези обстоятелства са сред фактическите основания за издаването на Решение №РО-104/01.08.2016 г. на директора на БД ДР за отнемането РВВз. /л.30-31 от досието на изпр. по подсъдност дело/.

По делото не се твърди и в преписката няма данни след установяване на посочените обстоятелства и отнемане на РВВз да е започнало производство по установяване на публичното вземане за такса за водовземане.

Административното производство по издаване на оспорения АУПДВ е започнало с Уведомително писмо изх.№КД-04-28/23.05.2019 г. и съставянето на Покана за доброволно изпълнение изх.№КД-04-28/23.05.19 г., изпратени до дружеството с пепоръчано писмо с обратна разписка, като известието е върнато с отразяване: “непотърсено“/ л.21-л.25 от досието на изпр. по подсъдност дело/.

В съответствие с установяванията, обективирани в КП от 15.07.2019 г. на служители БД /л.17-л.19/, дружеството не е изпълнило задължението си по реда на чл.194б ЗВ да представя декларации за иззети/добити водни количества и справки/отчети за периода от 27.07.2012 г. до 31.07.2016 г., поради което са изчислени дължимите такси на база разрешено общо годишно водно количество в съотв. с чл.6, ал.5 от Тарифата от 2012 г., както следва:

- За периода от 27.07.2012 г. до 31.12.12 г. по формулата $T = E \times W - 31536$ куб.м/годишно : $366 \times 158 \times 0.16$ лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/ = 2178.22 лв., платима до 31.03.2013 г. и изискуема от 01.04.2013 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.;

- За периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. по формулата $T = E \times W - 31536$ куб.м/годишно $\times 0.16$ лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/ = 5 045.76 лв., платима до 31.03.2014 г. и изискуема от 01.04.14 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.;

- За периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. по формулата $T = E \times W - 31536$ куб.м/годишно $\times 0.16$ лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/ = 5

045.76 лв., платима до 31.03.2015 г. и изискуема от 01.04.15 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.;

- За периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. по формулата $T = E \times W - 31536$ куб.м/годишно : 366×0.16 лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/ = 5 045.76 лв., платима до 31.03.2016 г. и изискуема от 01.04.16 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.;

- За периода от 01.01.2016 г. до 31.07.2016 г. по формулата $T = E \times W - 31536$ куб.м/годишно : $366 \times 213 \times 0.16$ лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/ = 2 936.47 лв., платима до 31.03.2017 г. и изискуема от 01.04.17 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.,

или общо в размер на 20 251.97 лева, с дължимата лихва за съотв.периоди до пълното погасяване на задължението.

С Писмо изх.№КД-04-28/2/ 17.07.19 г. /л.16/, КП е изпратен на дружеството на същия адрес, на който са изпратени уведомителното писмо за началото на производството по издаване на АУПДВ и поканата за доброволно изпълнение. За разлика от тях, КП е получен от дружеството на 29.07.19 г., видно от приложеното в преписката известие за доставяне /л.20/.

Въз основа на КП е издаден АУПДВ, при идентични фактически и правни основания, с изключение на вземането за такса за периода 27.07.2012 г. до 31.12.12 г., изискуема от 01.04.2013 г., която е изключена на основание чл.168, ал.3 ДОПК и чл.14, ал.2 от Инструкция № И-1 от 14.09.2011 г. за обмен на информация между Националната агенция за приходите и Министерството на околната среда и водите във връзка с обезпечаване и събиране на публични и частни държавни вземания /обн., ДВ, бр. 76 от 30.09.2011 г., в сила от 30.09.2011 г./, като погасена по давност.

Установява се по делото, че писмото, с което до дружеството е изпратен АУПДВ е върнато в цялост, с отразяване от пощенския оператор в известието: “непотърсено“. /л.11/, след което е извършено оповестяване чрез съобщение в официалната електронна страница на БДДР-П. и на таблото на БДДР-П., в съотв. с допълнително изисканите от съда доказателства.

Въз основа на допълнително събраните в съдебното производство доказателства-Н.покана, Акт 088, т.V, рег.10970/26.11.2014 г. на нотариус с рег.№053 в р-ра на НК, изпратена от дружеството-жалбоподател до П. Д. М. и получена от него на 29.11.14 г. /л.24 от делото/; обясненията на управителя на дружеството, събрани по реда на чл.177, ал.1, т.2, вр.чл.176 ГПК, вр.чл.144 АПК /л.49/; заключението по извършената СТЕ /л.36/, които кореспондират помежду си и взаимно се допълват, като следва изрично да се посочи, че нот.покана има достоверна дата по см. на чл.179, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК и е изпратена много преди отнемането на РВВз. през 2016 г. и започване на производството по издаване на оспорения АУПДВ-23.05.2019 г., съдът приема за установени твърденията в жалбата, че сондажът, за който е било издадено РВВз. е бил затрупан още през 2013 г.-2014 г. от трето лице чрез изораването на имота и ползването на земята по мерките и схемите за директни плащания. Следователно от него не е могло да бъде осъществено водовземане от титуляра по разрешителното, докато същото е действало-до 01.08.16 г. Изглежда да са верни и обясненията на управителя дружеството Г. Ш. в о.с.з. на 14.12.20 г., предвид вписания

в РВВз. обект на водоснабдяване:“Складова и производствена база за автомобилни масла“, собственост на [фирма], че сондажът е бил направен през 2011 г., предвид инвестиционно намерение на дружеството да изгради сграда:складово-офисна, шоурум и сервизна част. Водата била необходима, както за изграждане на сградата, така и впоследствие за нейната експлоатация, и нямало откъде другаде да бъде взета. Това намерение останало нереализирано, тъй като съвпаднало с времето на предишната финансова криза и липсата на средства за изграждане на сградата. Поради това изобщо не се стигнало до експлоатация на изграденото съоръжение и монтирането на водомер. При посещение през 2014 г. на имота, в който било разположено съоръжението, управителят на дружеството установил, че имотът, е обработен с техника от земеделец, а сондажът е унищожен. Впоследствие установили земеделеца /лицето до което е изпратена нот.покана, бел. на съдията/ и завели дело срещу него за щетите, което не било приключило към момента.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването /чл.147, ал.1 АПК/ и срещу подлежащ на съдебно оспорване акт-чл.194б, ал.6 ЗВ. Преценката за спазване на срока за оспорване е осъществена от съда въз основа вкл. на допълнително изискваните в тази насока доказателства /л.7/, като възражението на ответника за обратното е намерено за неоснователно с определението от з.з. на 22.05.20 г. за насрочване на делото в о.с.з. /л.10/. Допълнително съдът сочи, че не са били налице предпоставките за предприемане на съобщаване по реда на чл.61, ал.3 АПК /отм., но действал към момента съобщаването на АУПДВ/. Връщането на изпратеното съобщение с отбелязване от пощенския оператор: „непотърсено“ не дава основание да се приеме, че адресът на дружеството е неизвестен или че същото не е намерено на адреса. / В този смисъл: Определение №6242 от 15.08.2018 г. на ВАС по адм.дело №4671/18 г., II о.; Определение №7207 от 14.05.2019 г. на ВАС по адм.дело №4403/19 г., VII о. Определение №5464 от 2.05.2017 г. на ВАС по адм.дело №11425/16 г., VI о.; Определение №1117 от 23.01.2020 г. на ВАС по адм.дело №14489/19 г., IV о./.

Липсата на надлежно осъществено съобщаване препятства поставянето началото на преклузивния 14-дневен срок почл.149, ал.1 АПК, поради което и в съотв. с утвърдената съдебна практика жалбата се приема винаги за подадена в срок.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

АУПДВ е издаден от компетентен орган-директора на БД ДР. Компетентността на органа произтича от разпоредбите на чл 194б, ал. 4 и чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, въз основа на което е изчислена.

В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водоземане от повърхностен воден обект, КП от извършена проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Посочени са фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за посочените в АУПДВ периоди: 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. ; 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г.; 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и 01.01.2016 г. до 31.07.2016 г. Мотивите, съдържащи се в оспорения акт и в писмените

доказателства към административната преписка по неговото издаване, са достатъчни, за да се установи волята на органа.

Редът за издаване на процесния АУПДВ, по арг. от чл. 166, ал.2 ДОПК, е редът за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, във връзка със Закона за водите - чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 194, ал. 1 т. 1 б. "а", вр. с чл. 194, ал. 1 от ЗВ.

За началото на производството по издаване на акта, жалбоподателят не е бил надлежно уведомен в съответствие с фактическите установявания на съда. Производството по издаване на оспорения АУПДВ е започнало с Уведомително писмо изх.№КД-04-28/23.05.2019 г. и на Покана за доброволно изпълнение изх.№КД-04-28/23.05.19 г., изпратени до дружеството с препоръчано писмо с обратна разписка, като известието е върнато с отразяване: “непотърсено“, след което е било предприето съобщаване при условията на чл.61, ал.3 АПК /отм., но действащ към този момент/, без да са налице условията за това. Съображенията на съда са същите, като тези, изложени при преценката на спазване срока за подаване на жалбата, тъй като и фактите са аналогични.

Така допуснатото нарушение не е съществено обаче, тъй като дружеството е получило препис от КП /л.16 и л.20/ на 29.07.19 г., като му е указано предстоящото издаване на АУПДВ, което е станало на 14.08.19 г. Следователно налице е бил разумен срок от време, в който същото е могло да депозира възраженията си срещу издаването му. Поради това и по арг от чл.168, ал.4 АПК (Нова – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.) дружеството не може да се счита за лишено от възможността да участва в административното производство по издаване на АУПДВ.

По приложението на материалния закон, съдът намери следното:

По силата на чл. 162, ал. 2 т. 3 ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на такси за водоползване е установено в чл.194 от ЗВ.

Законодателно е предвидено конкретния размер на дължимата такса да се определя с подзаконов нормативен акт-чл.194, ал.6 от ЗВ.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от подземни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а /чл. 194, ал. 2 ЗВ/. Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетния период 01.01.2013 г.-31.07.2016 г. е била действаща Тарифата от 2012 г.

Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични е и разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Тарифата от 2012 г. Съгласно чл. 6, ал. 4 от същата тарифа до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата за водовземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в

разрешителното.

По делото е безспорно, че дружеството-жалбоподател не е монтирало измервателно устройство и не подавало дължимата информация. Между страните няма спор, че сумите по АУПДВ са изчислени в съответствие с приложимите норми на действаща за периода тарифа- чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г. /отм. от 01.01.2017 г./

Неоснователно е и възражението за изтекла давност по отношение на таксите за периодите: 27.07.12 г.-31.12.12 г., изискуема от 01.04.2013 г. и от 01.01.13 г. до 31.12.13 г., изискуема от 01.04.14 г. Първият посочен в жалбата период, макар и да е включен в КП, е изключен от ответника в АУПДВ именно по съображения за изтекла давност. По отношение на втория период, давността не е изтекла. Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Считано от 01.01.2015 г. до започване на производството по издаване на АУПДВ-23.05.2019 г. /арг. от чл.172, ал.1, т.1 ДОПК/, погасителната 5-годишна давност не е била изтекла за изискуемата от 01.04.14 г. такса.

Установи се обаче, че дружеството не е осъществявало водовземане, поради нереализиране на инвестиционното му намерение, а самото водовземане е било невъзможно, тъй като недвижимият имот, в който се намира сондажът е бил завезет от 3-трето лице, а самият сондаж унищожен още към 2013 г.-2014 г.

Осъществяването на тези обстоятелства не се оспорва от ответника по никакъв начин. Защитното му възражение срещу тях е, че са неотнормирани към спора, което съдът не възприема, по следните съображения:

1. Действително дружеството не е изпълнило задължението си да уведоми БД за посочените по-горе обстоятелства, но и компетентната държавна администрация е бездействала в продължение на години, вкл. и след като е установила липсата на дължимата ежегодна информация, заради което е отнето РВВз. през 2016 г.

2. Действително дължимостта на таксата е въпрос на изцяло национална ситуация съобразно терминологията на СЕС. Предвид липсата в случая на осъществено водоползване и отнет обем вода, за съда е несъмнено, че начислената такса има чисто санкционен характер. Когато определена концепция на националното право се използва в смисъла и съобразно съдържанието ѝ, предвидено в правото на ЕС, следва да бъдат преодолените различията в тълкуването. Несъмнено е, че принципът на пропорционалност е уреден в българското законодателство в смисъла, произтичащ от правото на ЕС, поради което той представлява именно такава концепция. Принципът на съразмерност/ пропорционалност на санкциите представлява общ принцип на правото на ЕС, предвиден в чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права на ЕС, а в по-общ смисъл - в чл. 5 от Договора за ЕС и Протокол /№ 2/ относно прилагането на принципите на субсидиарност и пропорционалност и в чл. 1-11 от Договора. Този принцип е част от ценностите на правото на ЕС и е въведен в българското законодателство в чл. 6 от АПК. Според СЕС, „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите,

приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалност" /Решение от 9 февруари 2012 г., У., С -210/10, т. 23, решение от 19 октомври 2016 г., EL - EM-2001, С 501/14, т. 37, решение от 22 март 2017 г. по обединени дела C-497/15 и C-498/15, Euro T., т. 39/

3. Досежно общия интерес като цел на намесата и Съдът в С. признава свободата на преценка и зачита виждането на законодателя кое е в обществен интерес, освен ако тази преценка е лишена от „разумно основание“, или не е спазен принципа за пропорционалност.

4. Въпросът за пропорционалността на мярката стои винаги спрямо конкретиката на случая, без оглед на това дали администрацията действа при условията обвързана компетентност или оперативна самостоятелност. България е осъждана в хипотези, в които националният съд не е направил преценка дали действията на администрацията са били пропорционални. / В първия случай преценката не е била осъществена, защото администрацията действа в условията на обвързана компетентност и съответно съдът не може да изисква повече от това / Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ по делото на Й. и други срещу България, по жалба № 25446/2006 г.; Решение от 21.04.2016 г. на ЕСПЧ по делото на И. и Ч. срещу България, по жалба № 46577/2015 г.; Във втория случай- административният орган е действал в условията на оперативна самостоятелност и административният съд счел, че не може да се намесва в тази преценка /Решение от 11.10.2007 г. на ЕСПЧ по делото Глас Надежда Е. и Е./.

5. Кокретните факти по случая са, че водоземане не е осъществено и не е могло да бъде осъществено. Налице е и напълно необосновано бездействие на държавната администрация в продължение на години, довело като краен резултат до кумулиране на такси със санкционен характер в значителен за имуществените интереси на дружеството размер. Санкцията-18 073.75 лева общо, заедно с лихвите за съответните периоди далеч надхвърля необходимото за постигането на целите на закона и по съществото си е равностойна на конфискация, като представлява прекомерна тежест и води до лишаване на дружеството от собственост, в нарушение на член 1 от Първи допълнителен протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписан на 20 март 1952 г. в П..

6. Освен това принципът на правовата държава по чл.4, ал.1 от Конституцията на РБ изисква съразмерност/пропорционалност на въведените нормативни ограничения на индивидуални права и свободи. Това означава, че те трябва да бъдат подходящите, възможно „най-меки“ и същевременно достатъчно ефективни средства за постигане на конституционно и законово оправданата цел.

7. Принципите на пропорционалност и разумност са предписания, които ръководят прилагането на правната система, така че да отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин.

8. Принципите на пропорционалност и разумност гарантират съгласуваност

между прилагането и целта на закона, като се гарантира неговата справедлива употреба.

Горезиложените съображения мотивират съда да приеме, че определена в този размер-според общия разрешен обем за водовземане, за целия период от 01.01.2013 г. до 31.07.2016 г. и при липса на реално осъществено водовземане, таксата има изцяло санкционен характер и е непропорционална спрямо неизпълнените задължения на дружеството да уведоми БД за унищожения сондаж, съотв. да се откаже от правото, учредено му с РВВз.

Предвид безспорно установеното неизпълнение на задължения от страна на жалбоподателя и значимостта на защитеното чрез тях право, според съда справедливо и обосновано е дружеството да заплати дължимата такса за един от периодите-първия посочен в АУПДВ период: от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. по формулата $T = E \times W - 31536 \text{ куб.м/годишно} \times 0.16 \text{ лв/куб.м /единич. размер на таксата за цел: други цели/} = 5\,045.76 \text{ лв.}$, платима до 31.03.2014 г. и изискуема от 01.04.14 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.

По тези съображения, съдът отменя АУПДВ за периодите от 01.01.14 г. до 31.07.2016 г. и отхвърля жалбата за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г.

Независимо от изхода на спора, с решението разноси не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/. Правото на разноси е възникнало за двете страни: за жалбоподателя-съотв. на основателната част на жалбата, а за за ответника-съотв. на неоснователната част на жалбата. Нито една от страните обаче не упражни правото си да поиска от съда присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/ в преклузивния за това срок-приключване на устните състезания по делото.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. 3-то АПК, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите В. Л. Ш. и Г. Л. Ш., чрез пълномощника му- адв.Н. С.-САК, **Акт за установяване на публично държавно вземане № 98/14.08.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“**, с който на основание чл.116, ал.1 ДОПК, чл.195б, ал.1 и ал.2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б от Закона за водите по Разрешително за водовземане от подземни води №11530314/04.07.2011 г., отнето с Решение №РО-104/01.08.2016 г. на БДДР-П. и чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г. /Обн., ДВ, бр. 50 от 1.07.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм., бр. 3 от 10.01.2012 г., в сила от 1.01.2012 г., отм., бр. 2 от 6.01.2017 г., в сила от 1.01.2017 г./ на жалбоподателя е установено по основание и размер задължение, представляващо дължима такса за водовземане, **В ЧАСТТА МУ:** За периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. в размер на 5 045.76 лв.,

изискуема от 01.04.15 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.; За периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. в размер на 5 045.76 лв., изискуема от 01.04.16 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г.; За периода от 01.01.2016 г. до 31.07.2016 г. в размер на 2 936.47 лв., изискуема от 01.04.17 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата от 2012 г. **или общо в размер на на 13 027.99 лева главница, заедно с дължимата лихва за съответните периоди до пълното погасяване на задължението.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите В. Л. Ш. и Г. Л. Ш., чрез пълномощника му- адв.Н. С.-САК, **В ОСТАНАЛАТА Й ЧАСТ-**срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 98/14.08.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“, В ЧАСТТА МУ, с която на основание чл.116, ал.1 ДОПК, чл.195б, ал.1 и ал.2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б от Закона за водите по Разрешително за водовземане от подземни води №11530314/04.07.2011 г., отнето с Решение №РО-104/01.08.2016 г. на БДДР-П. и чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г. /Обн., ДВ, бр. 50 от 1.07.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм., бр. 3 от 10.01.2012 г., в сила от 1.01.2012 г., отм., бр. 2 от 6.01.2017 г., в сила от 1.01.2017 г./ на жалбоподателя е установено по основание и размер задължение, представляващо дължима такса за водовземане за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. в размер на 5 045.76 лв., изискуема от 01.04.14 г., заедно с дължимата лихва до пълното погасяване на задължението, на основание чл.8, ал.1, чл.6, ал.5 и чл.10, ал.2 от Тарифата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението на основание чл.138, ал.3 АПК се съобщи чрез изпращането на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ:

